

A. Bartholdy Møllers prædiken 1. søndag efter påske

Taler

A. Bartholdy Møller
Sognepræst

Dato

8. april 1945

Omstændigheder

Prædikentekst:

Johannesevangeliet kapitel 20, vers 19-31

- 1 Der er noget udpræget centralt over dette skønne Evangelium om, hvordan Kristus samler de forskræmte og forskrængte Disciple under sin Hyrdestav. Det viser tilbage til Paasken, der med Budskabet om Korset og den sprængte Grav er Menighedens centrale Højtid. - Og Herrens Komme “midt iblandt
5 dem”, som det gentagende siges, viser os Fællesskabets Velsignelse – i Tilslutning til Herrens Forjættelse til de to eller tre, der er samlede i hans Navn – det som Thomas unddrog sig og derved ikke kunde magte sine Tvivl og mørke Tanker. Og idet Herren gentagende vælger den første Dag i Uden til at samles med Disciplene, maa vi vel se et Fingerpeg om at tillægge Søndagsgudstjenesten
10 en særlig central Stilling i Menighedens Liv.

- Og alt her peger hen paa Kristus som Midtpunkt. Af Naturen vil vi alle gøre os selv til Midtpunkt. Det er Syndens dybeste Rod. Er det for stærkt sagt, at vor Frelser er Midtpunkt for Kristne som vor Forbeder i det høje og Virken ved sin
15 Aand i sin Menighed. Skulde han ikke være Midtpunktet i vore Glæder og Sorger (“Midt i Sorgen han mig glæder”) og i vor daglige Gerning, saa alt kan ske i hans Navn.

- Kristus hilser hver Gang Disciplene med sit: Fred være med eder! - Og dette Ord
20 er det centrale i Kristenlivet. Det var med det Ord, det glædelige Budskab indvarsledes Julenat. Og den sidste Aften omkring Nadverbordet samler Herren alt det, han giver og efterlader, i Ordet om sin Fred. “Kristendom er i en Sum Fredens Evangelium”. Guds Fred er Livets kosteligste Perle.

- 25 Det er ikke let at udtrykke eller udtømme, hvad dette Ord rummer. Overfor

saadanne “dybe, stille, stærke, milde Guddomsord fra Himmelhavn” - Ord som Frelse, Naade, evigt Liv, Guds Velsignelse o. lign. - maa vi bekende, at vi ser som i et bundløst Dyb og sige undrende med Sirak: “Naar man er kommet til Ende,
30 begynder man; og naar man holder op, mistvivler man om at naa det.” Og vi forstaar kun stykkevis. Men vi bevæger os i den rigtige Retning, naar vi siger, at Guds Fred borttager alt, hvad der skiller os fra Gud, saa vi i Forvisningen om Syndernes Forladelse har Frimodighed og Adgang med Tillid til Faderen.

35 Og Guds Fred giver i denne usikre Verden den faste Grund under Foden, der kan bære gennem Livets Gaader og Omskiftelser; det, der kan bære gennem Døden. En Præst, jeg har kendt, sagde paa sit Dødsleje: Gud ske Lov, det holder saa godt alt, hvad jeg har forkyndt og stolet paa. Vi nærmer os Freden fra en anden Side, naar vi siger: Fred er at komme i Harmoni med sig selv, med den
40 dybeste Trang i det Hjerte, der er skabt i Guds Billede og er uroligt, indtil det finder Hvilen i ham. - Vi ser en ny Farvestraale i Diamanten, naar vi siger: Fred er at finde sit rette Element.

Som Fiskens Element er Vandet og Fuglens Luften, saaledes er Guds Fred det
45 Element, vi er skabt og forløst til at leve i. Herren kan samle sit Liv og sin Vandring i de Ord: Faderen har sendt mig. Og nu siger han til Disciplene: Ligesom Faderen har sendt mig, saaledes sender jeg eder.

Det er Virkningen af Guds Fred at se sit Liv i dette Lys – som en Sendelse, Gud
50 har planlagt, for at vi skulde tjene og ære ham, hvor han sætter os. - Vi kan ogsaa mindes det Billede, Paulus bruger om Guds Fred, at den “i Kristus Jesus skal staa Vagt om Hjerter og Tanker” (Fil. 4). Ingen skal kunne bryde ind og gøre Fortræd, saa Tankerne forvilder sig og Hjertet bliver koldt. Men idet Apostlen bruger dette Billede, føjer han til, at denne Fred “overgaar alt, hvad Mennesker
55 kan fatte”. Selv en Apostel er sig undrende bevidst, at han ikke naar til Bunds her.

Men jo værdifuldere noget er, desto mere udsat er det for Forfalskning. Der er intet, Sjælefjenden hellere vil end forfalske Freden. Og Herren advarer mod den
60 Fred, hvor det er den stærke, der vogter sin Gaard (Luk. 11) og siger om sin Fred: Jeg giver eder ikke som Verden giver (Joh. 14).

Den sande Fred er den, der er købt dyrt ved Guds Søns Korsdød. “Straffen blev lagt paa ham os til Fred” (Es. 53). Da Jesus havde hilst Disciplene med sin Fred,

viste han dem sine Hænder og sin Side. Det var Korsmærkerne, de skulde se, og forstaa, at de var købt dyrt. Og naar Johannes vidner om, at der er Jesu Side udrandt Blod og Vand, peger den hen paa Daaben og Nadveren som det centrale i Kirken, det menighedsstiftende og – opholdende.

70

Endelig møder vi det centrale, hvor det drejer sig om at tilegne sig Gudsfreden. Her er det afgørende Ord: Tro, d.v.s. i sin Fattigdom at aabne sig tillidsfuldt for Guds Gave uden at stille Krav; skønt vi ser, at Herren – som over for Thomas – ogsaa her i sin usigelige Langmodighed kan komme vor Skrøbelighed til Hjælp.

75

Og idet Herren aander paa Disciplene, for at de kan modtage Helligaanden, mindes vi om, at ogsaa hans er Helligaandens Gave.

Over for denne Rigdom med Himmerig paa Jord i vor Frelzers Kærlighed skulde vi nok kunne dele Disciplenes Glæde over med Troens Øje at se Herren og i al vor Uværdighed bekende med Thomas: Min Herre og min Gud!

80

Som du begyndte, vor Frelser, bliv ved, kom og til os gennem Dørene lukte! Bliv ved den Skik, du indførte og brugte:

85

Lov os din Glæde, og giv os din Fred, naadig indblæs os dit Liv og din Styrke.

Kilde

Kristeligt Dagblad, Nr. 163, 49. Aarg. 8/4-1945

90

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

1. søndag efter påske, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

95

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/a-bartholdy-mollers-praediken-1-sondag-efter-paske>

100